

Arrest

nr. 127 044 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 13 februari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen — met name dat zij sinds november 2008 in België verblijven. dat zij Nederlands zouden spreken en attesten voorlessen van Nederlandse taallessen, dat zij een cursus maatschappelijk oriëntatie gevold hebben, dat zij werkbereid zouden zijn en een vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben — vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkenen wisten immers dat hun

verblijf slechts voorlopig zou worden toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 12.11.2008, werd afgesloten op 27.11.2009 met de beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure — namelijk 1 jaar — was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkenen — in afwachting van hun asielprocedure — hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Verzoekers verkozen vervolgens om een aanvraag conform artikel 9ter in te dienen op 15.12.2009, die nog hangende is. Verzoekers werden op 19.07.2010 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag artikel 9ter. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. Betrokkenen zijn ook hier op de hoogte dat dit verblijf hen mogelijk slechts tijdelijk wordt toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land zullen dienen te verlaten. Zij maakten zelfde keuze om deze aanvraag in te dienen, waardoor het feit dat zij zich ondertussen verder zouden geïntegreerd hebben, het gevolg is van hun eigen keuzes en bij gevolg niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Tenslotte halen verzoekers aan dat hun kinderen hier naar school gaan en leggen zij verschillende scholingsattesten voor. Deze scholing kan niet weerhouden worden om betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. aangezien deze scholing aanvankelijk slechts werd toegestaan zolang de asielprocedure lopende was, en vervolgens in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag conform artikel 9ter, om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De ouders zijn op de hoogte dat deze scholing mogelijk slechts tijdelijk wordt toegestaan - zoals hierboven reeds werd uiteengezet - waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

“Het middel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- én het vertrouwensbeginsel, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, doordat, EERSTE ONDERDEEL, verwerende partij ten onrechte de aangehaalde elementen van integratie apart heeft benaderd en geen rekening heeft gehouden met het geheel van deze elementen en, TWEEDE ONDERDEEL, evenzeer ten onrechte wordt gesteld dat de integratie van verzoekers (in combinatie met een langdurige procedure) onmogelijk een grond kan vormen tot regularisatie om reden dat deze integratie het gevolg is van hun eigen keuze, terwijl deze redenering niet strookt met de filosofie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, laat staan met het eerder aanvaardde standpunt van verwerende partij om een gezin met minderjarige kinderen die reeds gedurende meer dan 4 jaar in (asiel- en regularisatie)procedure zitten een verblijfsrecht toe te kennen. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker. Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de ongegrondheidsbeslissing. EERSTE ONDERDEEL

In casu werd de regularisatieaanvraag van verzoekers gebaseerd op diverse elementen van integratie, waaronder bewijzen van inburgering (onder meer cursussen en kennis van de Nederlandse taal). Ten onrechte worden deze elementen door verwerende partij elk apart benaderd, nu zij in de bestreden beslissing stelt dat deze elementen 'op zich geen grond (vormen) om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan'. Aldus moet worden vastgesteld dat uit dit motief niet blijkt waarom de gegronde motieven in hun geheel niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie. Van verwerende partij kan nochtans worden verwacht dat de omstandige bewijzen van integratie en werkbereidheid die verzoekers in casu hebben voorgelegd in hun geheel in overweging worden genomen bij de beoordeling. Wanneer deze elementen namelijk in hun totaliteit in overweging zouden worden genomen, kan zulks weldegelijk op voldoende wijze een grond vormen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Verwerende partij had deze elementen dan ook geenszins louter afzonderlijk mogen benaderen, doch wel in hun geheel om te kunnen beoordelen of verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging gegrond was. Door evenwel te stellen dat deze elementen op zich geen

redenen tot verblijfsmachtiging vormen, heeft verwerende partij duidelijk de materiële motiveringsplicht geschonden, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. De gemachtigde van de staatssecretaris is dan ook niet in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

TWEEDE ONDERDEEL

In dezelfde zin werd door verwerende partij evenzeer ten onrechte gesteld dat de integratie van verzoekers omwille van hun eigen keuze om in België procedures te doorlopen, niet kan worden weerhouden als grond van regularisatie. Het is verzoekers onduidelijk waarom hun integratie, hetgeen werd ontwikkeld tijdens het wachten op beslissingen van andere verblijfsprocedures, niet in aanmerking zou mogen worden genomen als grond voor regularisatie. Het al dan niet hebben van de keuze voor het indienen van dergelijke procedures, motiveert geenszins waarom met de integratie die tijdens deze periodes werd ontwikkeld, geen rekening zou mogen worden gehouden. Hierbij dient overigens nog te worden opgemerkt dat verwerende partij zelf erkent dat verzoekers zich tijdens deze periode geïntegreerd hebben ('het feit dat...'). Reeds in het verleden is gebleken dat verwerende partij een verblijfsregularisatie heeft toegestaan op grond van duurzame lokale verankering in combinatie met andere verblijfsprocedures. De loutere redenering van verwerende partij dat er geen rekening gehouden kan worden met tal van integratiebewijzen, omdat zulks een keuze betreft van verzoekers om een asiel- en medische regularisatieprocedure (art. 9ter Vw.) op te starten, is geenszins evenwichtig en zou er immers de facto op neerkomen dat verzoeker nooit op grond van een duurzame lokale verankering zou kunnen worden geregulariseerd, hetgeen in strijd is met de visie van artikel 9bis Vw. om personen in langdurige procedure en met afdoende integratiebewijzen een verblijfsmachtiging toe te kennen. Bovendien verliest verwerende partij uit het oog dat het geenszins de eigen keuze is van verzoekers om reeds sinds 19.07.2010 (ogenblik van de ontvankelijkheidsbeslissing), nog steeds te wachten op de gegrondheidsbeslissing in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw. Het kan verzoekers niet ten kwade worden gehouden dat zij diverse jaren hebben moeten wachten op de definitieve beslissing omtrent hun aanvraag tot verblijf om medische redenen. Verwerende partij houdt verder voor dat verzoekers die met minderjarige schoolgaande kinderen op legale wijze meer dan 4 jaar in België verblijven en tevens een lokale verankering kunnen aantonen, niet in aanmerking zou kunnen komen voor verblijfsmachtiging, niettegenstaande het kernkabinet in de instructie van 19 juli 2009 bepaalde specifieke "humanitaire" situaties omschreven heeft die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit punt 1.2 van deze vernietigde instructie blijkt immers dat staatssecretaris dergelijke situaties als humanitaire situaties beschouwd, m.n. vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen), waarbij een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. Aldus blijkt dat verwerende partij een langdurig verblijf zoals bij verzoekers in combinatie met de bewijzen van duurzame lokale verankering steeds als afdoende grond voor regularisatie heeft aanvaard. Verwerende partij had dan ook weldegelijk rekening moeten houden met de talrijke elementen van integratie die een duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving aantonen, en kon niet zonder miskennis van de in het middel opgeworpen beginselen, voorhouden dat zulks geen grond tot regularisatie is, nu deze mogelijkheid in het verleden aanvaard werd door verwerende partij (zie onder meer in de instructie van 19.07.2009) als humanitaire situatie. De vernietiging van deze instructie door de Raad van State hield uiteraard geenszins in dat de (openbaar gemaakte) visie van verwerende partij (zie punt 1.2 instructie van 19.07.2009) werd vernietigd. Het wordt dan ook niet redelijk verantwoord waarom het doorlopen van andere verblijfsprocedures (zoals asiel en medische regularisatieaanvraag) in samenhang met de bewijzen van duurzame lokale verankering niet (meer) als grond voor regularisatie zou kunnen worden aanvaard. Door thans het tegendeel voor te houden, is er sprake van een grove schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien vormt deze motivering van verwerende partij ook een miskennis van het vertrouwensbeginsel, nu verzoekers hun aanvraag indienen op grond van de duurzame lokale verankering in samenhang met langdurige procedures en er zich aldus op mocht vertrouwen dat zulks weldegelijk als grond voor regularisatie in overweging zou worden aangenomen. Verzoeker erkent dat de overheid een discretionaire bevoegdheid heeft, doch dit neemt niet weg dat elke rechtsonderhorige van de overheid erop mag vertrouwen dat een opgewekte gerechtvaardigde verwachting wordt ingelost. Voor de vertrouwensleer: zie Cass. 10.06.1988, A.C. 1987-88, 1313; Cass. 27.03.1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 13.02.1997, R.W. 1997-98, 400; Cass. 03.11.2000, A.C. 2000-2001, 1710; Cass. 03.06.2002, R.W. 2003-2004, 1062; Cass. 29.11.2004, Raad van State 22.03.2004, 129.541, Raad van State 09.09.2008, 186.134. Zie ook M.Storme e.a. 'Vertrouwensbeginsel en rechtszekerheid' en P. Popelier, 'De toepassing van het rechtszekerheid - en vertrouwensbeginsel en de aansprakelijkheid van de overheid voor foutieve informatie', AJT1998-99, 350 nr 1). Aangezien verwerende partij steeds gepropageerd heeft dat humanitaire situaties waarbij er sprake is van

duurzame lokale verankering in aanmerking kunnen komen tot regularisatie, vormt huidige visie van verwerende partij een totale ommekomst. De redenering van verwerende partij druist dan ook sowieso lijnrecht in tegen de klassieke criteria die van belang zijn om geregulariseerd te kunnen worden, namelijk werkwilgheid, het kennen van één der landstalen en een sociaal netwerk hebben uitgebouwd. Indien deze criteria niet meer zouden worden gehanteerd is het voor de regularisatie aanvragende vreemdeling niet meer duidelijk op welke grond hij wel nog geregulariseerd zou kunnen worden. Door plotseling te stellen dat met de integratie (duurzame lokale verankering) van verzoeker geen rekening wordt gehouden, wordt zijn gerechtvaardigde verwachting grovelijk geschonden.”

2.1.2. In een eerste onderdeel betogen verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door hen aangevoerde elementen afzonderlijk heeft beoordeeld, zonder deze als een geheel te beschouwen

Verzoekers kritiek dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aangevoerde elementen niet in hun geheel heeft beoordeeld, blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde van de staatssecretaris over alle ingeroepen elementen heeft gemotiveerd.

Verzoekers rukken een onderdeel van de bestreden beslissing uit de context, waar zij benadrukken dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat deze elementen 'op zich' niet volstaan. Uit het vervolg van de beslissing blijkt immers dat deze elementen niet werden aanvaard omdat zij het gevolg zijn van een verblijf dat aan verzoekers slechts tijdelijk werd toegestaan. De interpretatie van verzoekers is niet verenigbaar met de inhoud van de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel betogen verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan oordelen dat integratie geen grond tot regularisatie vormt wanneer deze het gevolg is van een eigen keuze. Zij menen dat de gemachtigde van de staatssecretaris verder had moeten motiveren waarom hij van oordeel is dat integratie die werd bewerkstelligd tijdens een verblijfsprocedure niet in aanmerking komt.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers gesteld: *"De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen (...) vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan"*.

De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden waarbinnen de regularisatie dient te worden toegekend. Waar verzoekers voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris hun integratie tijdens tijdelijke verblijfsprocedures zou moeten aanvaarden als grond tot regularisatie, omdat dit de 'visie' zou zijn van artikel 9bis, kan enkel worden vastgesteld dat dergelijke visie niet blijkt uit artikel 9bis, dat immers niet stipuleert welke omstandigheden wél en welke omstandigheden niet volstaan voor een regularisatie.

Er kan niet worden ingezien hoe een instructie van 19 juli 2009, die net werd vernietigd omdat de bestuurlijke overheid voorwaarden toevoegde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van aard zou zijn 'de visie van art. 9bis Vreemdelingenwet' te verduidelijken.

Verzoekers laten na aan te tonen dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden als andere vreemdelingen die werden geregulariseerd, zodat hun verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel elke grondslag mist.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat integratie die werd opgebouwd in een periode waarvan de aanvrager wist, of behoorde te weten, dat ze slechts tijdelijk zou zijn, niet van aard is te volstaan als grond van regularisatie. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of aan verzoekers een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft nergens gesteld dat integratie opgebouwd tijdens een tijdelijke verblijfsprocedure, nooit een grond voor regularisatie zou vormen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel geoordeeld dat *in casu* de ingeroepen elementen "niet voldoende" zijn om de regularisatie te wettigen.

In de mate dat verzoekers betogen dat de door hen ingeroepen elementen van integratie wél volstaan als regularisatie, en dat geen rekening zou mogen worden gehouden met de omstandigheden waarin deze integratie werd opgebouwd, laat de Raad gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dergelijke beoordeling niet vermag te maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake immers een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekers aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om vast te stellen of een bepaald element - zijnde *in casu* het zich nestelen in tijdelijke verblijfsprocedures - al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het toekennen van een machtiging tot verblijf is inderdaad een gunstmaatregel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan:

"Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissing geen uitspraak doet omtrent de gevolgen van een weigeringsbeslissing in het licht van artikel 8 EVRM. Het moet worden vastgesteld dat verwerende partij niks heeft gesteld in de bestreden beslissing omtrent de gevolgen van een weigeringsbeslissing in het licht van artikel 8 EVRM. In casu schreven verzoekers in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 17.08.2011 nochtans het volgende: 'Verzoekers' centrum van belangen liggen hier in België nu zij gedurende al die tijd hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.' Dat verwerende partij bij het nemen haar beslissing dan ook rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), hetgeen zij evenwel niet heeft gedaan. Uit de stukken en het verzoekschrift blijkt nochtans dat verzoekers een sociaal welzijn in ons land hebben opgebouwd en het weigeren van een verblijfsmachtiging een schending van artikel 8 EVRM kan betekenen. Het begrip "privé-leven" omvat immers conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Dat ook door de Raad van State hieromtrent reeds zeer pertinent werd gesteld: "de eerste paragraaf van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden waarborgt niet alleen het gezinsleven, zoals beperkend opgevat door de tegenpartij, maar beschermt ook het recht op eerbiediging van het privé leven: dat dit recht een groot toepassingsgebied bestrijkt. dat inzonderheid de menselijke relaties omvat die het individu aanknoopt met anderen: dat daar uit volgt dat de tegenpartij, door na te laten de culturele en affectieve redenen en de persoonlijke vriendschapsband te onderzoeken die het onderzoek door België van de aanvraag van de verzoeker zou rechtvaardigen, geen rekening heeft gehouden met al de omstandigheden van de zaak en haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft;" (RvS nr. 101.547 van 6 december 2001). Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. blijkt overigens nog dat deze relaties geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen vereisen en zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. In navolging van de rechtspraak van het E.H.R.M. vallen zelfs sociale contacten onder het toepassingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. (zie immers E.H.R.M. 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; E.H.R.M. 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M. 7 augustus 1996, Chorfi t. België; E.H.R.M. 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten,

niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. Zie ook: Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392: 'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven. De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend. Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden'. Door zulks niet te doen, heeft verwerende partij dan ook duidelijk de materiële motiveringsplicht en artikel 8 E.V.R.M. miskend."

2.2.2. Verzoekers betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden met de door hen in hun aanvraag aangevoerde schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekers hebben zich in hun aanvraag niet beroepen op artikel 8 EVRM ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag. Zij hebben dit artikel enkel ingeroepen als buitengewone omstandigheid, ter staving van de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing, die de gegrondheidsfase betrof hier niet afzonderlijk over diende te motiveren. Van enige onzorgvuldigheid of onredelijkheid is geen sprake. Er kan trouwens niet worden ingezien waarom de gemachtigde van de staatssecretaris zou dienen te motiveren omtrent artikel 8 EVRM, aangezien de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Het invoeren van elementen van integratie volstaan niet als bewijs van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM, zeker nu de bestreden ongegrondheidsbeslissing werd genomen ten aanzien van alle leden van het gezin van verzoekers.

De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoekers op doelen vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC